

Sygn. akt VGC 326/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2023r.

Sąd Rejonowy w Toruniu – V Wydział Gospodarczy

w składzie:

przewodniczący: SSR Maciej J. Naworski

protokolant: sekretarz sądowy Irena Serafin

po rozpoznaniu dnia 20 kwietnia 2023r.,

w T.

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w K. (KRS (...))

przeciwko (...) sp. z o.o. w G. (KRS (...))

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w G. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w K. kwotę 10.658,07zł (dziesięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt osiem złotych i siedem groszy) z odsetkami :

- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 9.725zł od dnia 27 stycznia 2023r. do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 933,07zł od dnia 27 stycznia 2023r. do dnia zapłaty,

oddala powództwo w pozostałej części ,

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.367zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym 3.600zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VGC 326/23

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w K. żądała od (...) sp. z o.o. w G. 9.725zł wynagrodzenia za naprawę maszyny i sprzedaż części oraz 933,07zł skapitalizowanych odsetek (k. 3 – 5).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, ponieważ naprawa była nieskuteczna (k. 45 – 46).

Sąd ustalił, co następuje:

(...) sp. z o.o. w G. zleciła (...) sp. z o.o. w K. naprawę popsutej wycinarki wodnej.

Bezsporne.

(...) sp. z o.o. wykonała naprawę wycinarki należącej do (...) sp. z o.o., po której urządzenie działało prawidłowo.

Bezsporne (oświadczenie pozwanej k. 45).

Po uruchomieniu wycinarki (...) sp. z o.o. podpisała protokół odbioru usługi.

Bezsporne (protokół, k. 12).

(...) sp. z o.o. wystawiła (...) sp. z o.o. fakturę na kwotę 11.961,75zł, z której otrzymała 2.236,75zł odpowiadające wysokości podatku od transakcji.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

1. Stan faktyczny w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia był bezsporny wobec czego Sąd ustalił go w oparciu o zgodne oświadczenia stron i art. 230 k.p.c.

Sąd oddalił wnioski o przesłuchiwanie świadków i stron oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, ponieważ ich przeprowadzanie nie było potrzebne (art. 235² § 1 pkt 2 i 299 k.p.c.).

Dokumenty były wiarygodne a strony ich nie kwestionowały.

2. Rozstrzygnięcie nie nastroczało trudności.

Pozwana przyznała, że zawarła z powódka opisaną w pozwie umowę wobec czego powinna spełnić swoje świadczenie (art. 535 k.c.) a skoro termin zapłaty upłynął, uiścić także odsetki, w tym również skapitalizowane (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r., przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, tekst j. Dz. U. z 2023., poz. 711).

3. Obrona pozwanej, polegająca na twierdzeniu, że roszczenie powódki „nie istnieje co do zasady i co do wysokości wobec nienależytego wykonania umowy sprzedaży i montażu” (k. 44v.) była zaś nieskuteczna.

Sam fakt nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia przecież dłużnika z obowiązku zapłaty wynagrodzenia kontrahentowi; także poniesienie szkody wynikającej z tego tytułu nie rodzi takiego skutku. Żadne z tych zdarzeń nie powoduje bowiem wygaśnięcia obowiązku dłużnika a konsekwencje te rodzi dopiero złożenie odpowiedniego oświadczenia woli, w tym zwłaszcza o potrąceniu.

Pozwana nie potrąciła jednak z roszczeniem powódki wzajemnych pretensji ani nawet nie sformułowała konkretnych żądań; nie złożyła też innych, możliwych do pomyślenia, oświadczeń, które mogły mieć wpływ na byt dochodzonego roszczenia.

Oświadczeń prawa materialnego, co oczywiste, nie można domniemywać.

W rezultacie nie było potrzeby rozważania, czy powódka rzeczywiście wykonała umowę w nienależyty sposób, ponieważ nawet gdyby naprawa była nieskuteczna, nie miało to znaczenia.

Z kolei uwagi na ograniczoną treść zarzutów pozwanej zbędne było zastanawianie się na kwestią sprzedaży części do urządzenia oraz problemu kosztu dojazdu serwisanta. Pozwana nie wywiodła bowiem z tych okoliczności żadnych zarzutów ani nie opierała na nich argumentacji.

Wypada przypomnieć, że de lege lata postępowanie cywilne, a zwłaszcza postępowanie gospodarcze, jest kontradyktoryjne i obowiązuje w nim zasada prawdy formalnej. Strony muszą zatem same przeprowadzić proces i ponoszą związane z tym ryzyko; sąd ogranicza się natomiast do analizy zgłoszonych roszczeń i zarzutów.

W tym kontekście rację miała zaś strona powodowa co nie zamyka pozwanej drogi do dochodzenia swoich praw w osobnym procesie.

4. Dla porządku Sąd zaznacza, że nie było konieczne ustalenie, czy strony zawarły umowę o dzieło, czy o świadczenie usług, ponieważ odpowiedź na to pytanie nie zmienia rozstrzygnięcia. Nie powinno jednak być wątpliwości, że nie chodziło o pierwszy rodzaj umowy.

Ponadto trzeba odnotować, w grę nie wchodził przypadek zupełnego niewykonania umowy. Powódka dokonała bowiem naprawy, po której urządzenie działało, co pozwana wprost przyznała; podpisała zresztą protokół odbioru prac powódki (k. 12) i uiściła część wynagrodzenia. Nie było więc podstaw do twierdzenia, że powódka swojego świadczenia nie wypełniła.

5. Sąd uwzględnił więc powództwo w opisanym wyżej zakresie i oddalił żądanie tylko w zakresie odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, których powódka żądała od skapitalizowanych odsetek tego rodzaju na przyszłość, ponieważ od skapitalizowanych odsetek można dochodzić odsetek w wysokości, o której mowa w art. 481 § 1 k.c.; żądanie ich w większym rozmiarze było więc nieuprawnione.

6. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 i 100 zd. 2 k.p.c.

Z.

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego,
2. z wpływem albo za miesiąc.